

[Socialministeren.]

Regeringen vil i næste folketingsår vende tilbage til disse spørgsmål.

Idet jeg i øvrigt henviser til forslaget bemærkninger, skal jeg herved anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond.

I februar-marts måned i år drøftede vi her i tinget eksportkreditordningen og forhøjede den beløbsramme, inden for hvilken eksportkreditrådet kan give garantier og kautioner fra 4 til 5 milliarder kr. Jeg må erkende, at jeg havde forestillet mig, at der med denne forhøjelse var skabt grundlag for en fortsættelse af rådets virksomhed i mere end de $\frac{3}{4}$ år, der er gået. Situationen er imidlertid den, at beløbsrammen på de 5 milliarder kr. næsten er opbrugt. Pr. 31. oktober 1968 androg eksportkreditrådets totale forpligtelser 4.747 mill. kr. og på denne baggrund har eksportkreditrådet indstillet, at beløbsrammen på ny forhøjes og denne gang med 1,5 milliarder kr. til 6,5 milliarder kr.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget har der i perioden fra 31. januar til 31. oktober 1968 været en stigning i det faktiske garanti- og kautionsansvar på ca. 1.200 mill. kr., hvoraf langt den overvejende del skyldes øgede kautionsforpligtelser over for Danmarks Skibskreditfond i forbindelse med bygning af skibe for udenlandsk regning. Inden for dette område er eksportkreditrådets garantiforpligtelser i den nævnte periode steget med 139 pct. og kautionsforpligtelserne med 71 pct. Dette indebærer, at ca. 58 pct. af de totale garanti- og kautionsforpligtelser vedrører skibskontrakter.

Det må påregnes, at beløbsrammen på 5 milliarder kr. vil være fuldt udnyttet i løbet af kort tid, og at der må foretages en væsentlig forhøjelse af rammen, hvis rådet skal kunne imødekomme eksporterhvervenes behov for finansiering og sikring af eksporten. En sådan forhøjelse er først og fremmest nødvendig, da der ikke gennem en begrænsning i eksportkreditrådets virksomhed bør lægges hindringer i vejen for en fortsat udbygning af industrieksporten,

som er af afgørende betydning for betalingsbalancen og for samfundsøkonomien i det hele taget. Jeg finder imidlertid også anledning til at pege på den netop gennemførte deponeringsordning i England. Der er allerede fremkommet mange henvendelser til eksportkreditrådet om bistand med henblik på opretholdelse af eksporten til England. Eksportkreditrådet er opmærksom på dette problem og vil inden for de givne rammer medvirke til dettes løsning f. eks. ved at tillade forlænget kredit og samtidig forhøjelse af garantier og kautioner. Det må forudses, at der herved vil ske en ikke helt ringe stigning i rådets forpligtelser, selv om jeg med tilfredshed har forstået, at bankerne selv vil yde deres bidrag i den foreliggende situation.

På denne baggrund og under hensyn til, at det beløb på godt 200 mill. kr., som rådet endnu kan disponere over, vil kunne opbruges i løbet af kort tid, finder jeg det nødvendigt at foreslå eksportkreditrådets beløbsramme forhøjet med 1,5 milliarder kr.

Samtidig med forslaget om forhøjelse af beløbsrammen har rådet indstillet, at der foretages en ændring af rådets sammensætning som følge af de forandringer, der forestår inden for dansk engroshandels organisationsstruktur.

Eksportkreditrådet har endvidere indstillet, at der foretages en udvidelse af risikodækningen, således at der bliver mulighed for at yde garanti mod tab, der er en følge af politiske forhold i udlandet i modsætning til den gældende lov, der begrænser garantidækningen til politiske forhold i debtors hjemland. Eksportkreditrådet vil som hidtil i garantierne angive de enkelte risici, der dækkes inden for lovens rammer. Ved den foreslåede udvidelse af lovhjemmelen har man særlig haft for øje, at der bliver mulighed for også at kunne dække tab i forbindelse med øgede transportomkostninger m. v. forårsaget af krig eller andre politiske forhold uden for debtors hjemland. En garantidækning af denne art er ikke ukendt i andre landes eksportkreditordninger.

Med henblik på den risiko, som følger af de stigende forpligtelser, er det værd at erindre, hvad jeg nævnte før, at ca. 58 pct. af forpligtelserne alene vedrører skibskontrakter. Det betyder, at risikoen ved over

[Handelsministeren.]

halvdelen af de samlede forpligtelser er koncentreret på værftsindustrien og dermed afhængig af rederierhvervets indtjeningsmuligheder i de kommende ret mange år, over hvilke disse kreditter løber. De tab, eksportkreditrådet hidtil har måttet konstatere, har under højkonjunkturen på eksportmarkederne i begyndelsen af 60'erne været forholdsvis beskedne, men har i de senere år været stigende. For finansåret 1960-61 var tabet således kun ca. 531:000 kr., medens tabet for finansåret 1967-68 var på ca. 5,1 mill. kr. For indeværende finansår regnes med en yderligere stigning i tabet. I denne forbindelse må man huske på, at eksportkreditrådets udestående fordringer — der hidrører fra erstatninger, der er udbetalt af rådet — pr. 31. marts 1968 beløb sig til ca. 48 mill. kr. Det kan ikke på forhånd siges, i hvilket omfang det fremover vil være muligt at inddrive disse beløb, eller i hvilket omfang de må afskrives som tab, men en væsentlig del af beløbet må dog på nuværende tidspunkt anses for uerholdelig.

Danmarks erhvervsfond, som primært tjener til sikkerhed for de af eksportkreditrådet afgivne garantier og kautioner, androg pr. 31. marts 1968 ca. 270 mill. kr. Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Fiskeriministeren (A. C. Normann): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri.*

Forslaget går ud på at give personer, der har foretaget mindre overtrædelser af loven, adgang til at få sagen afgjort ved over for fiskerikontrollen at gå ind på, at den ulovlige fisk konfiskeres. Forslaget vil betyde en vis arbejdslettelse for fiskerikontrollen og i øvrigt også for politiet, idet man i disse helt små sager derefter vil kunne undlade at sende sagen videre til politiet. Forslaget knytter sig i øvrigt, som det fremgår

af bemærkningerne, til det samtidig af justitsministeren fremsatte forslag til ændring af retsplejeloven.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg indstille det til folketingets velvillige behandling.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forsvarets personel.*

Forslaget bygger i sin hovedlinje på en betænkning udarbejdet af et udvalg nedsat den 14. januar 1964, der havde til opgave at undersøge hærens personelforhold for så vidt angik hærens faste befalingsmandskorps og evt. fremsætte forslag til ændring i den bestående ordning. Udvalgets arbejde blev senere udvidet til også at omfatte de tilsvarende forhold i søværnet og flyvevåbnet. I udvalget indtrådte repræsentanter for finansministeriet, forsvarsministeriet, værnskommandoerne og for de militære tjenestemandorganisationer. De organisationer, der omfatter reserveofficererne, stampersonellet og det militære personel uden for den militære rækkefølge, var ikke repræsenteret. Udvalget har afgivet delbetænkninger om hærens forhold i juni 1967 og delbetænkninger om søværnets og flyvevåbnets forhold i oktober 1968. Udvalgets konklusioner, der er indeholdt i de ekstraktbetænkninger, der er omdelt til tingets medlemmer, er tiltrådt af samtlige medlemmer.

Udvalget har foreslået de nuværende officerer af linjen og specialofficerer af linjen erstattet med to grupper af faste befalingsmænd, der i lovforslaget er benævnt henholdsvis officerer af A-linjen og officerer af B-linjen, hvor opdelingen alene refererer til de pågældendes grunduddannelse. Officererne af A-linjen skal varetage chefpogaver samt sådanne opgaver, der kræver en højere uddannelse på de taktiske, tekniske og administrative arbejdsområder, medens officererne af B-linjen skal bestride de mere praktisk betonedede officersopgaver samt sådanne arbejdsopgaver af taktisk, teknisk